

at man selv ved det, glider man ganske sikkert over i mere almenkirkelige Spørgsmaal. Derfor er vi imod dem, og vi finder dem desuden ikke paakrævede af praktiske Hensyn. De praktiske Opgaver, som er henlagt til dem i disse tre Lovforslag, vil akkurat lige saa godt kunne gøres af andre bestaaende Institutioner indenfor Kirken. Jeg skal nærmere paavise det under Behandlingen af Lovforslaget om Folkekirken Lønningsvæsen.

Jeg gaar saa over til det tredje Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om Folkekirken Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m.; det omfatter altsaa ikke Lønningsvæsenet og Lønningerne for Præsterne i København og paa Frederiksberg, hvis Lønninger er fastsat ved en særlig Lov. Jeg vil gerne først gøre et Par almindelige Bemærkninger angaaende dette Lovforslag. Præsterne havde ventet, at der ved denne Lejlighed var blevet givet dem en Lønningsforbedring, og det forekommer mig, at de egentlig havde nogen Ret til at vente det. Allerede da vi i 1919 behandlede Forslaget til Lønningslov for Folkekirken Præster udenfor København og Frederiksberg, blev det af den første ærede Ordfører her i Salen, det ærede 7de tingvalgte Medlem (Ejsing), som nu lige har haft Ordet, antydet, at de foreslaaede Lønninger i hvert Fald ikke var for store. Allerede gennem denne Udtalelse klang der en Tone i Retning af, at Lønningerne nok kunde taale en lille Forhøjelse. Villige Øren — og Præsterne har ogsaa villige Øren i saa Henseende — kunde i hvert Fald let opfatte Udtalelserne saaledes, og jeg tror ogsaa, de maatte opfatte dem saaledes, at Lønningerne ikke var saa høje, som de burde være. Den højtærede Kirkeminister har ogsaa ved flere Lejligheder fremhævet, at disse Lønninger var for smaa, og endelig fandtes der i Lovforslaget om det kirkelige Udvalgs Nedsættelse ligefrem en Bestemmelse om, at Udvalget skulde undersøge og stille Forslag om Folkekirken Lønningsvæsen. Alt dette vakte Forventninger hos Præsterne om, at de skulde have en Lønningsforhøjelse ved denne Lejlighed. Vi fra vor Side har aldrig givet Præsterne Anledning til at nære saadanne Forventninger, der blev ikke fra min Side i 1919 udtalt Ord, som kunde udlægges i denne Retning, og der er heller ikke ved andre Lejligheder fra vor Side blevet udtalt noget, som kunde udlægges i den Henseende, fordi vi fuldt ud tiltræder den Udtalelse, som Lønningsraadet nu er fremkommet med i Anledning af det fremsatte Lovforslag, hvori der udførligt og forekom-

mer det mig, paa overbevisende Maade gøres Rede for, at Præsternes Lønninger er i Overensstemmelse med tilsvarende Lønninger indenfor de Etater, hvis Tjenestemænds Uddannelse og Virksomhed nærmest kan sammenlignes med Præsternes, og vi staar fremdeles paa dette Standpunkt. Naar man ogsaa i Dag, baade fra det ærede 7de tingvalgte Medlems og fra den højtærede Kirkeministers Side, har udtalt, at der var nogle Steder, hvor der trængtes til Forbedringer — baade Venstres Ordfører og den højtærede Minister talte noget om, at Lønningerne var for smaa for de lavest lønnede —, saa synes jeg, at det ikke er rigtigt overfor Præsterne at vedligeholde denne Forventning om Forhøjelse af Lønningerne. Det er særlig af den Grund ikke rigtigt, at alt for stærke Krav — og der kommer jo let stærke Krav frem, naar saadanne Udtalelser falder her i Rigsdagen — fra Præsternes Side om Lønforhøjelser og Lønforbedringer let indvirker skadeligt paa deres Stilling i Befolkningen, paa deres Stilling overfor deres Menigheder, som ikke, i hvert Fald ikke altid, har Betingelser for at kunne forstaa saadanne Kravs Berettigelse. Og hvad mener man egentlig med dette, at Lønningen er for lille for de lavest lønnede? Mener man dermed de Lønninger, som er fastsat i § 5, det vil sige Lønningerne for 3die Klasses Præsteembeder. Jeg maa formode, at det nærmest er dem, man sigter til. Jeg ved godt, at der ogsaa er en Lønningsatts i § 6, men det er en Lønningsatts for Personer i rent midlertidige Stillinger, residerende Kapellaner paa Landet, Kaldskapellaner og faste Hjelpepræster. For disse Personer, som ikke er Sognepræster, men sidder i rent midlertidige Stillinger, forekommer det mig, Lønningen er meget passende; det er kun Gennemgangsstillinger til de egentlige Sognepræststillinger. Jeg maa altsaa formode, at det navnlig er Lønningerne i 3die Klasses Embeder, som omfatter Sognekaldene og enkelte andre Embeder, der sigtes til. Det er den samme Lønning, som gives for Mennesker med samme Uddannelse og i nogenlunde tilsvarende Stillinger, men der er rigtignok det at bemærke, at ca. Halvdelen af de Præster, som lønnes i 3die Klasse, sidder i Sognepræsteembeder, hvor Befolkningstallet er under 1.000. Der er flere Gange i de foregaaende Dage baade fra Venstres og det konservative Folkepartis Ordførere fremkommet Antydninger af, at de kunde ønske de smaa Embeder nedlagt. Det blev af den foregaaende Taler ganske rigtig sagt, at dette var lettere sagt end gjort, og at den